

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT !!!

MRŇAVÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

MRŇAVÉ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2023

Cover © Frédéric Bertrand, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3577-8 (pdf)

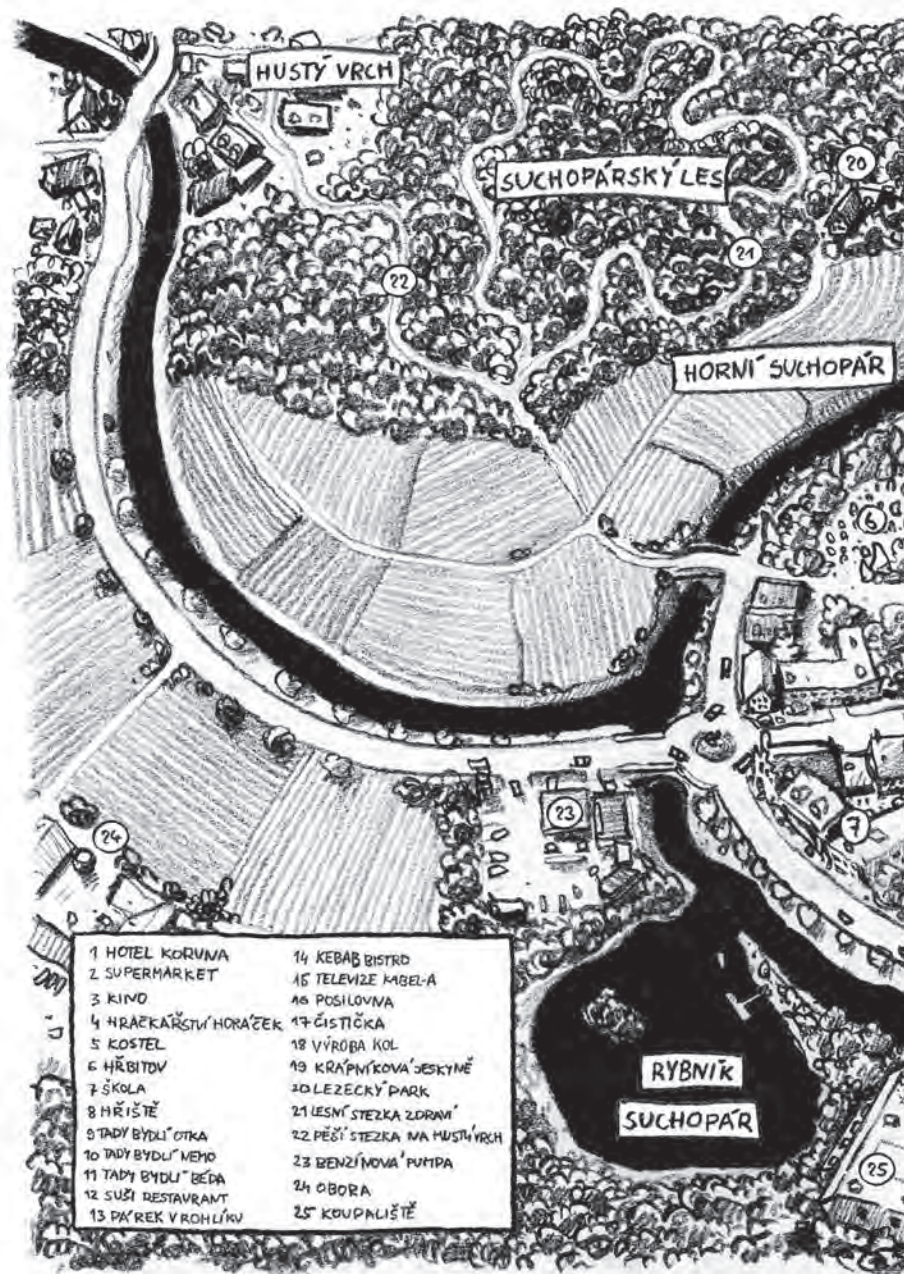
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

MRŇAVÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand
překlad Iva Zündorf

ZŘÍCENINA HRADU

18

15

5

3

9

1

2

10

13

6

19

16

17

15

12

14

OBSAH

Kapitola 1	Bílý plášť a károvaná sukne	13
Kapitola 2	Malí, ale pozor na ně!	22
Kapitola 3	Byl jednou jeden Maipu	30
Kapitola 4	A pěkně cucáme...	40
Kapitola 5	Prší sladce!	48
Kapitola 6	Ležák	54
Kapitola 7	Lehce nabyl, lehce pozbyl	59
Kapitola 8	Pomsta je sladká	65
Kapitola 9	Ekšn!	71
Kapitola 10	Kořeň, stonek, kvítko	80
Kapitola 11	Takový divný pocit...	85
Kapitola 12	U zubaře	92

Kapitola 13	Miki a ostrov Mai Dao	99
Kapitola 14	Nevydařený flip	110
Kapitola 15	Geniální myšlenka	120
Kapitola 16	Každý sám	123
Kapitola 17	Slídilové	133
Kapitola 18	Strašlivé podezření	141
Kapitola 19	Štěnice	148
Kapitola 20	Rozepře	155
Kapitola 21	Lež jako věž!	163
Kapitola 22	Nemo si dá dvě a dvě dohromady	170
Kapitola 23	Podivné trofeje	174

OBSAH

Kapitola 24	Spadla klec!	181
Kapitola 25	Michal dostane pohár	187
Kapitola 26	Přiznání jen tak napůl	197
Kapitola 27	Miki bude překvapený	202
Kapitola 28	Akční běh	209
Kapitola 29	Nečekaná návštěva	217

A ZAČÍNÁME!

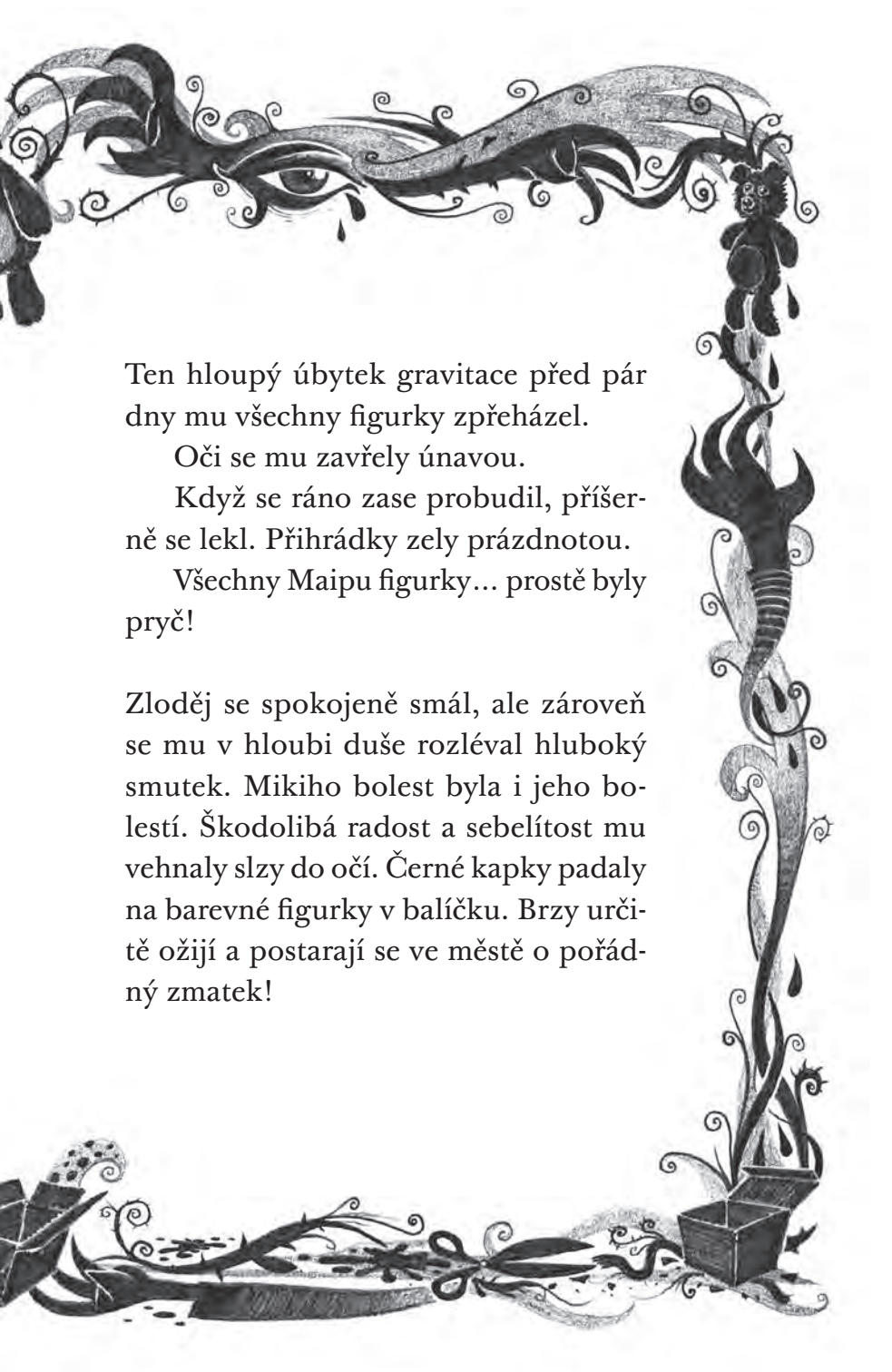

Dva dny předtím, než to všechno začalo...

Mikimu pořádně kručelo v břiše, když si šel onoho dne lehnout. U večere toho moc nesnědl, protože ještě pořád necítil pusy. Dr. Rýdlo mu ráno píchl do dásně injekci a pustil se do vrtání. Miki si povzdechl. Musel rodičům slíbit, že ty lepivé bonbóny už nevezme do pusy. Přitom věděl, že svůj slib nemůže dodržet. Pořád mu totiž chyběla jedna figurka. Zrovna královna! Všechny ostatní už si poctivě odcucal. Miki se s hrdostí zadíval na svou sbírku vinylových minifigur, které měl pečlivě srovnané ve sběratelské skřínce s přihrádkami. Konečně.

Ten hloupý úbytek gravitace před pár dny mu všechny figurky zpřeházal.

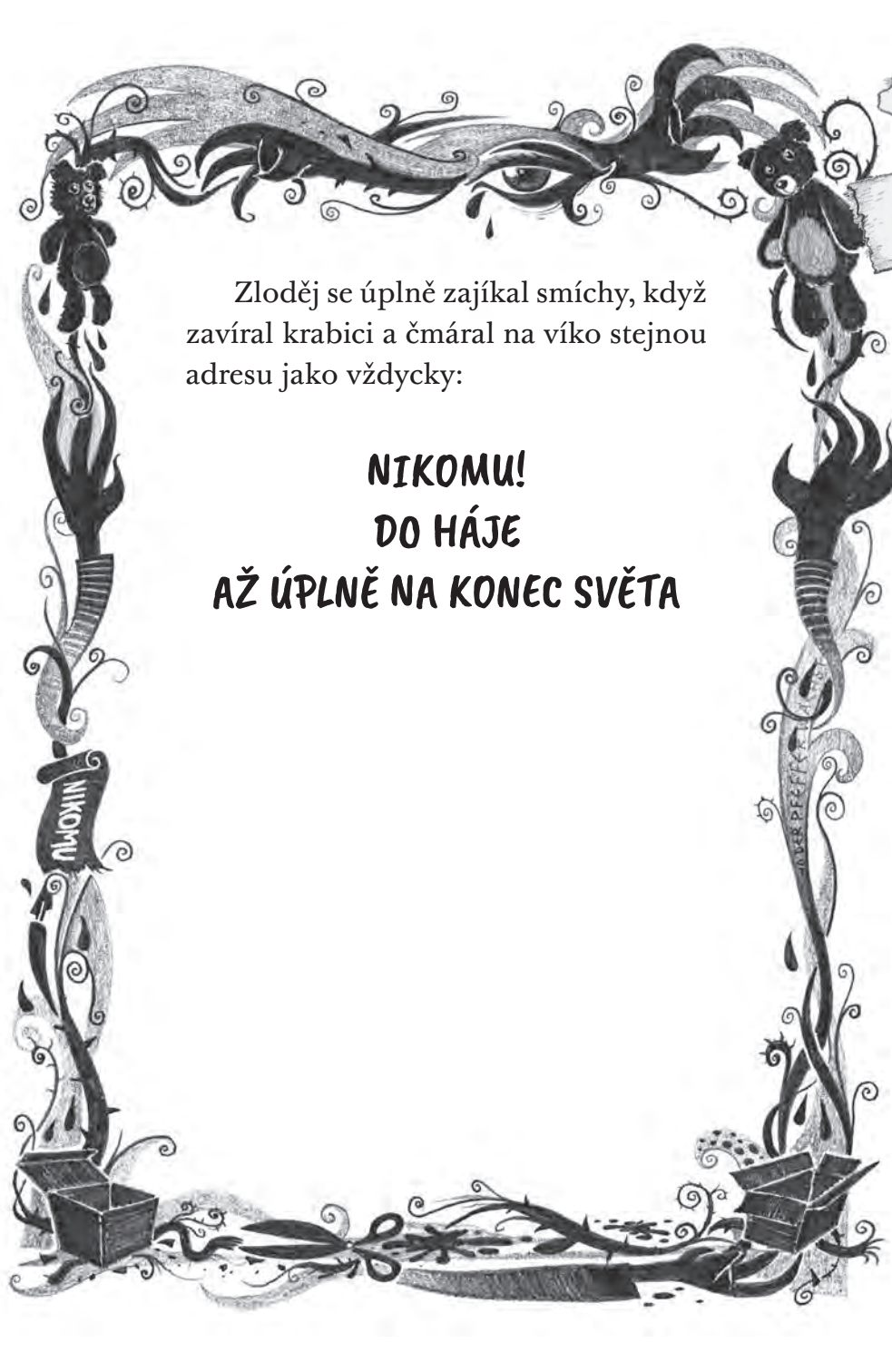
Oči se mu zavřely únavou.

Když se ráno zase probudil, přišer- ně se lekl. Příhrádky zely prázdnotou.

Všechny Maipu figurky... prostě byly pryč!

Zloděj se spokojeně smál, ale zároveň se mu v hloubi duše rozléval hluboký smutek. Mikiho bolest byla i jeho bolestí. Škodolibá radost a sebelítost mu vehnaly slzy do očí. Černé kapky padaly na barevné figurky v balíčku. Brzy určitě ožijí a postarají se ve městě o pořádný zmatek!

Zloděj se úplně zajíkal smíchy, když
zavíral krabici a čmáral na víko stejnou
adresu jako vždycky:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

Kapitola 1

BÍLÝ PLÁŠŤ

A KÁROVANÁ SUKNĚ

„Vždyť vypadám příšerně, jako minidoktor a maitrouba v jednom,“ nadával Nemo, když mu maminka zapínala naškrobený bílý plášť. Ale nebylo to nic platné. Maminka trvala na tom, že v supermarketu musí nosit pracovní oblečení, aby si neničil věci do školy. K tomu všemu ještě měl na horní kapse připnutou visačku *Obsluhuje vás: p. Pinkovský*. Kdyby to tak viděla Otká! bručel si Nemo pod fousy. Raději se pustil do práce. Mezi sýry vylovil balíček vatových tyčinek a do regálu s drogerií vrátil několik šampónů.

Podíval se kolem a hluboce si povzddechl. Podlaha byla doslova posetá zbožím – potraviny, drogistické i papírenské zboží – všechno

dohromady. Nemo musel jít za rodiči do supermarketu hned po obědě, aby jim pomohl s úklidem. Už třetí den ukládali do regálu věci, které z nich ve stavu beztlíže vylétly ven. Maminka sbírala zboží ze země a třídila je do košů. Tatínek odnášel koše do uliček a Nemo pak všechny věci ukládal do regálů. Neskutečně otupující a nudná práce. Přitom si s Bédou chtěli odpoledne trochu začutat. Vypadalo to na poslední hezký podzimní den.

Nemo naskládal pár sáčků maršmelounů do stojanu se sladkostmi a horečně přemýšlel, jaká výmluva by mu pomohla dostat se ven.

Musím ještě napsat slohové cvičení.

Bolí mě zub.

Něco jsem zapomněl ve škole.

Najednou se otevřely posuvné dveře u vchodu a do supermarketu vešel pružným krokem Michal Mráček. Nemovi se okamžitě zlepšila nálada.

Moderátor z TV Kabel-A byl jeho velký vzor. Michal nejenže dobře vypadal, byl také skvělý sportovec a pro vtipný komentář nikdy nešel daleko.

„Ale copak, vždyť to tu vypadá jako u mě v pokojíčku,“ vtipkoval moderátor a po špičkách hopsal k regálu s pudinkovým práškem. „Kdo nebude uklízet, ten po večeři nedostane sladkou tečku!“ Pátravým pohledem přejel podlahu. „Kde tu máte oddělení papírnictví?“

Nemo se zasmál a pomohl mu najít rolku s lepicí páskou a gumu na gumování. Michal si obě věci mistrně nadhodil a špičkou nohy je poslal do nákupního košíku. Ležérně k nim z pěti metrů přihodil dvě tabulky čokolády a sáček s kuličkami pepře.

„Pepř – trefa!“ hlaholil vesele.

Nemo se smál. Jednou by chtěl být takový jako Michal. Rychle se rozběhl k pokladně, aby ho sám obsloužil. Při načítání zboží si tak bude moct se svým idolem chvíli povídat.

„Kdyby nebylo vás a vaší zábavné předpovědi počasí, nebylo by v našem městě vůbec nic zajímavého.“

„Ale no tak, je tu přece váš supermarket,“ vrátil mu poklonu Michal. „To je přece místo, kde se potkává lepší společnost.“ Potutelně se usmál a kývl směrem k paní Spěvákové, která si

zrovna zkoušela nějakou vůni, a ke kadeřníkovi panu Tálskému, který se marně pokoušel nacpat do automatu na vratné sklo láhev od sektu.

Nemo vyprskl. „Jestli je v nějakém městě tím nejzábavnějším místem supermarket, tak se tam vážně nic moc neděje.“

„*Jak to*, že se u nás nic neděje?“ vstoupil do rozhovoru Bédův tatínek, který sem přišel vyvěsit plakát. „Vezmi si jen náš akční běh!“

„Akční běh?“ Nemo sraštil čelo.

Pan Kuchařík znejistěl. „Béda ti o něm ještě neřekl?“

„Ne, co to bude?“

„Takový přespolní běh s různými stanovišti,“ vysvětloval Bédův tatínek a začal jednotlivá stanoviště vypočítávat s takovým nadšením, jako by mluvil o skvěle sestaveném menu: „Start bude na náměstí, volně poběžíme do Suchopárského lesa, dál podél lesní stezky zdraví, přes lezecký park a mokřady až k hradu, potom do krápníkové jeskyně a průrvou ve skále zase ven. Pak zpátky dolů, podél břehu až k benzínové pumpě a tam musí závodníci přeplavat jezero. Nakonec se sejdem všichni

znovu na náměstí – tam postavíme dřevěnou stěnu a hořící překážku, přes kterou se bude skákat.“

„To zní dobře!“ V Nemovi se probudila touha po dobrodružství. Ani ho neudivilo, že mu takovou akci Běda zamlčel. Jeho nejlepší kamarád outdoorové aktivity přímo *nesnášel*. Mnohem raději byl doma a pekl s babičkou buchty.

„Budou tam i úkoly pro chytré hlavy,“ prozradil Bědův tatínek a poklepal si na čelo. „Například se bude muset rozeznat co nejvíc druhů zeleniny. Jde koneckonců o *zdraví a kondici*.“

Nemo se nenápadně podíval na ceduli u pokladny, na které byly všechny druhy zeleniny. Díky práci v supermarketu sice věděl, jak která zelenina vypadá, ale u většiny druhů znal jen čísla, která měl natukat do pokladny: světle zelená šiшатá hlíza byla 17, načervenalá brambora 32, divně vypadající kořen 10 a podlouhlý nazelenalý salát měl číslo 2.

Ale jak se všechna ta zelenina vlastně jmenuje? To bude muset ještě nacvičit!

Nemo slíbil panu Kuchaříkovi, že se v každém případě akce zúčastní, zvláště když Michal

Mráček oznámil, že se přijde podívat s celým televizním štábem.

„Pokud nám bude přát počasí,“ dodal a rozloučil se.

Sotva oba muži odešli, Nemo se opřel o regál a začal snít o svém velkém vítězství. Už se viděl, jak celý od bláta stojí uříčený na stupni vítězů s pohárem v ruce a dělá s Michalem interview pro jeho sportovní předpověď počasí.

A tím se taky všechno změní!

Protože od onoho večera, kdy se spolu všichni tři dívali na film, se s Otkou nedokázal normálně bavit. A to všechno proto, že se Otka na gauči uvelebila vedle něj a Béda si neodpustil poznámku: „Status: zapípaný!“ Od té doby Nemo před Otkou nervózně rudl a sebevědomí měl na nule, stejně jako tehdy na začátku. Jakmile však získá vítězný pohár, jeho sebevědomí se mu určitě vrátí. Otka ho zahrne obdivem, a když mu bude gratulovat, padne mu kolem krku.

„Á, tady ses zašil!“ vytrhl Nema z myšlenek známý hlas. Nemo mžoural očima, jako by se

zrovna probudil. S rukama v bok před ním stála Otká. Měla na sobě károvanou skotskou sukni a zelenou čepici s velkou štrapatou bambulí. A to se ještě zeptala: „Co to máš na sobě?“

„Já?“ zaskřehotal Nemo jako dinosauří mimino. Polilo ho horko a hned mu byla zase zima. Ale než stačil cokoli dodat, Otká už mluvila o něčem jiném. „Představ si, potkali jsme s Bédou paní Komárkovou. Zrovna byla na cestě k vám a měla pro tebe další balíček! Přemluvili jsme ji, aby nám ho dala, a Béda ho vzal domů.“

„Cože?“ Nemo s úžasem zjistil, že jeho bušící srdce dokáže zrychlit ještě víc.

Nový balíček? Vlastně je to super. Ale co když je v něm nějaké monstrum, které by mohlo ohrozit akční běh? To už zase tak super není! Nemův sen o velkém vítězství se začal pomalu rozplývat jako magické bubliny jednorozce Čáryho. Tak to ne!

Balíček bude muset tentokrát pár dnů počkat.

„Co je?“ Otká už netrpělivě přešlapovala. „Půjdeme už? Nebo chceš, aby Béda balíček otevřel sám?“

Nemo najednou znervózněl. Ne proto, že by si myslel, že Běda balík otevře – to by nikdy neudělal, a už vůbec ne sám –, ale co když ho otevře někdo jiný? Koneckonců se to už stalo: Jednou vypustil upíří panenku Vampirii Franta Paclík, v druhém případě balíček s jednorožcem roztrhal Gustík, malý Jack Russell teriér.

Bédovi Nemo naprosto důvěřoval, o jeho sestře už ale přesvědčený nebyl. Antonie si pořád něco objednávala na internetu, protože pak balíčky mohla rozbalovat a hlavně se u toho natáčet na video. To přímo zbožňovala. Není pochyb: Tomu bude muset zabránit, jestli chce, aby ho Otko objala jako vítěze!

„Už jdu!“ Rychle seskočil z rozvrzané kancelářské židle u pokladny a hbitě ze sebe strhl nenáviděný bílý plášť. Přeskočil pokladní pás a hlasitě zavolal na rodiče: „Hned budu zpátky!“

Pan Pinkovský s paní Pinkovskou se za ním jen užasle dívali.

„Ehm..., myslím, že nechal zapnutý sporák,“ zamumlala Otko omluvně. Pak vyrazila za ním.

Kapitola 2

MALÍ, ALE POZOR NA NĚ!

Béda se povaloval na gauči a sledoval v televizi, jak obrovský mosasaurus požírá bílého žraloka. Už skoro dvě hodiny přepínal programy, až zůstal u *Gigantů moře*. Jeho maminka by z toho moc velkou radost neměla. Zato babička, která Bédu a Antonii hlídala, když byla maminka v práci, na čas strávený u televize a na vhodnost pořadů až tak úzkostlivá nebyla.

Na oplátku Béda mamince neprozradil nic o babiččině zálibě. Odpoledne si vždycky sedla do kuchyně, dala si obrovský kus dortu se šlehačkou, k tomu malé pivo a četla si *Osudy slavných hvězd*. V tom, že se těm slavným a krásným život taky občas nevydaří, viděla něco uklidňujícího.